

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α. ΠΙΕΡΡΗΣ

ΚΥΚΛΟΣ ΚΒ΄

ΣΕΙΡΑ Α΄ ΚΑΙ Β΄

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ 1

(προς χρήση στα Σεμινάρια)

ΤΟ ΝΕΚΡΩΜΑ, ΤΟ ΜΕΓΑ ΜΑΤΑΙΟ ΠΑΡΩΧΗΜΕΝΟ ΚΑΙ Η ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΖΩΗ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΑ

Επίκαιροι Αφορισμοί Ι

1) Όποιος, μέσα στην κοινωνία στο εσωτερικό ή με θέση σε θεσμούς στο εξωτερικό, πιστεύει ότι το Νεοελληνικό Σύστημα σήμερα θέλει και μπορεί να αλλάξει ουσιαστικά, κάνει διακήρυξη ανοησίας.

2) Όποιος συμπεριφέρεται σαν να το πιστεύει, κάνει διακήρυξη ιδίου, αντιδραστικού συμφέροντος: είναι από τους χαμένους της Ιστορίας.

3) Όποιος παίρνει στα σοβαρά το Νεοελληνικό Σύστημα και το βοηθάει περιμένοντας να

αλλάξει ουσιαστικά, το κάνει επ' ανοία του, υπ' ευθύνη του και με δικό του κίνδυνο. Δεν έχει αλλάξει από συστάσεώς του πριν 175 χρόνια.

4) Όποιος βοηθάει το Νεοελληνικό Σύστημα σήμερα, το κάνει μόνο και μόνο γιατί χρειάζεται την αχρηστία του.

5) Άρα: όποιος βοηθάει το Νεοελληνικό σύστημα σήμερα ευρίσκεται σε απελπιστική κατάσταση – είναι από τους χαμένους της ιστορίας. Όμοιος ομοίω! Και αναξιόπιστος αναξιόπιστω.

6) Γερμανικό hedging κατά της αναξιόπιστίας του ΝεοΕλληνικού Συστήματος: να μην μπορεί να παίζει με εναλλακτικά σενάρια του τύπου «ή με βοηθάτε στην Ευρωζώνη ή πάω στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο ή παραδίνομαι στους Κινέζους ή...». Τώρα η πίεση θα είναι η ίδια από παντού: Μονόδρομος αδιέξοδος για το Νεοελληνικό Κατεστημένο.

7) Το γερμανικό μυαλό τα λογαριάζει όλα μεθοδικά – αλλά δεν του βγαίνουν τα πράγματα στο τέλος. Ρωμαντισμός: συστηματική διάσταση Ιδέας και Πραγματικότητας.

8) Το Νεοελληνικό κατεστημένο για να διατηρηθεί εκχωρεί ολοκληρωτικά την κυριαρχία και ανεξαρτησία της χώρας. Και την εκχωρεί εκεί που επενδύει τη διατήρησή του: στην λάθος μεριά της Ιστορίας. Βλάπτει και σαυτό διπλά τη χώρα και την κοινωνία. Το νέκρωμα νεκρώνει. Εκποδών θέσθε τούτο ως τάχιστα.

9) Το Νεοελληνικό κατεστημένο είναι ασπόνδυλο και αναιδές. Ταιριάζει γάντι με την έλλειψη ταυτότητας και ουσίας του Νεοελληνισμού. Ιτε κούροι Ελλήνων, υπερ ελευθερίας κάλλιστος ο αγών. Για Νεοελληνισμό να μιλάμε τώρα!

Επίκαιροι Αφορισμοί II

1) Το Ευρώ και η Ευρωζώνη είναι ένα τεχνητό κατασκεύασμα.

2) Συνεπώς είναι ευπαθές προϊόν: έχει (σχετικά σύντομη) ημερομηνία λήξης.

3) Η λήξη του μπορεί να επέλθει είτε από την κανονική αποσύνθεσή του ή από δεδομένη

αφορμή (ακόμη και ανεπαίσθητη) υπό τις κατάλληλες συνθήκες παγκοσμιοποίησης.

4) Γι' αυτό η Γερμανική (μάταιη κατά Nietzsche και την αλήθεια) «σοφία» το συνέδεσε με χρηματοπιστωτικό θεσμό παγκοσμιοποίησης, το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο.

5) Ευφυέστερη η Γερμανική βαρύτητα από την ελαφρότητα της Γαλλικής «λογικής» και την φαντασιοκοπική αυτοσυμφεροντολογία της Κεντρικής Ευρωπαϊκής Τράπεζας. Ευφυέστερη, αλλά και πάλι μάταια, ως μη (κλασικά) σοφή. Το μάταιο του Ρωμαντικού Ηρωα: Siegfried και το Λυκόφως των Θεών. (Ξανάρχεται).

6) Κοινοτική Αλληλεγγύη για τους Γερμανούς: να αποδεχθούμε την Ευρωπαϊκή Ηγεμονία με τη συναίνεσή τους. Να πάρουμε το Αυτοκρατορικό Στέμμα προσφερόμενο από τη Δίαιτα των Βρυξελλών, του Στρασβούργου και της Φραγκφούρτης. (Δεν έχουν Bismarck τώρα;! Αλλά υπάρχει η Αμερική!).

7) Κοινοτική Αλληλεγγύη για τους Γάλλους και τους άλλους απροσάρμοστους της Ιστορίας: όλοι μαζί να χρησιμοποιήσουμε τη Γερμανία για να σωθούμε, και να κάνουμε όσο γίνεται το δικό μας, και προπαντός για να κρατήσουμε την ταυτότητά μας, δηλαδή το παρωχημένο status quo.

8) Κοινοτική Αλληλεγγύη για τους Άγγλους, τους Σκανδιναβούς και τη Νέα Ευρώπη: να έχουμε ένα forum συνεννόησης και μια κοινή αγορά. Χρήσιμο είναι. Από εκεί και πέρα εμπειρικά. So far. Για τα σοβαρότερα υπάρχουν φυσικά οι Η.Π.Α.

9) Η Ευρώπη ήλθε από την Φοινίκη στο Αιγαίο. Είναι η Σελήνη της Μέσης Ανατολής. Την άρπαξε ο Ζεус, αρχός και κύριος της Νέας Τάξης Θεών, όπως αυτή εκφράζεται από τον Ηλιο του Απόλλωνα. Δύναμη και Φώς. Η Αμερική προς την (νεωτερική) Ευρώπη ως η (αρχαία) Ελλάδα προς την Μέση Ανατολή, ως ο Ηλιος προς την Σελήνη. Πόσο ιστορικώτερη πρέπει να γίνει η μυθολογία;!

Επίκαιροι (και διαχρονικοί) αφορισμοί III

1) Ένα πράγμα, και μέγα, λείπει τόσο από τους σοβαρούς «Κουτόφραγκους» (= Γερμανούς) όσο και από τους φαιδρούς Κουτοπόνηρους (= Νεοέλληνες του κατεστημένου): ο λόγος του όντος. Για την Γαλλική μέθοδο και την Αγγλική εμπειρία ουδείς λόγος.

1.

Η Γερμανική Ιστορία είναι τραγωδία. Η Νεοελληνική κωμωδία. Siegfried και Καραγκιόζης.

Προλεγόμενα σε μια Τοπική Ιστορία

- I -

Όλα συνδέονται με όλα. Η πραγματικότητα είναι ένα όλον. Αν δεν ήταν, θα διελύετο στο μηδέν-εν. Οι συνθήκες και η εσωτερική νομοτέλεια του όντος ως όντος καθορίζουν την αντικειμενική τάξη στο παν και στα υποσυστήματά του («κόσμος»), την αρμονία στην ανθρώπινη ύπαρξη (ψυχή) και τους συσχετισμούς των δυνάμεων στη στατική συμβίωση των ανθρώπων (κοινωνία) και στη δυναμική συνέργειά τους (ιστορία). Ο Λόγος του Όντος είναι η ενύπαρκτη τάξη της όλης πραγματικότητας.

Αυτό θεμελιώνει και τη δυνατότητα της σκέψης να κινείται από το μερικότερο προς το γενικότερο, ή από το συγκεκριμένο στο αφηρημένο, και αντίστροφα, αν βέβαια ταυτίζεται στο νοεόν με το είναι και η ίδια εκάστου διάνοια με τον κοινό λόγο (κατά Ηράκλειτο) των πραγμάτων. Εκείνο είναι και το θεμέλιο των αντιστοιχιών μεταξύ κάθε μέρους και του όλου στο οποίο ανήκει. Έτσι μπορούμε, όσοι σοφοί την σοφία του όντος, να κρίνουμε και «εξ όνουχος τον λέοντα».

- II -

Παρονυχίς, ουδέ καν όνουξ, είναι η θεατρική ζωή της Πάτρας, ως προς το συνολικό νέκρωμα του Νεοελληνισμού. Αλλά και αυτή μετέχει στο φάντασμα και Είδωλο, στο φαινόμενο ον του μηδενός του Νεοελληνισμού. Κάνει πως ζει. Και σαν όλα τα φαντάσματα έχει τρία βασικά χαρακτηριστικά. Είναι, πρώτον, βέβαια, τερατωδώς άσχημο, απελπιστικά χαμηλής ποιότητας. Μετά, δεύτερον, χρειάζεται να πίνει το αίμα μας για να μπορεί να συντηρείται

στη σκιώδη ύπαρξη ενός βρυκόλακα. Και τρίτον, συγκεντρώνει έναν εσμό υπηρετών που το φροντίζουν και το κρατάνε στην τεχνητή ζωή του, ανθρώπων άγονων σαν αυτό, ανίκανων να γεννήσουν στο φως κάτι σημαντικό και χρήσιμο. Χρειάζονται ένα σκοτεινό πλαίσιο για να παίξουν το αντιπαραγωγικό παιχνίδι τους σε διαδοχικές εκρήξεις τεχνητότητας και ψεύτικου είναι. Η ζωή τους, όπως και η ζωή του σκιάχτρου τους που το βαφτίζουν τέχνη, εξαρτάται από τη δυνατότητα να απομυζούν την ενέργεια της γονιμότητας των υγιών κυττάρων της κοινωνίας. Αυτό τους δίνει τα μέσα να φτιάχνουν φεουδαρχικούς κύκλους που νέμονται τη θεατρική και πολιτιστική ζωή, παρέες αλληλολιβανιζόμενων μελών με νόμους προστασίας μαφιών. Τίποτα όμορφο δεν παράγεται από αυτά τα clubs της ταπεινότητας, και τίποτα αληθινό δεν λέγεται από αυτές τις Élités of nonexcellence. Ασχήμια στο έργο και ανοησία στον λόγο.

- III -

Δεν θα ασχολιόμουν με αυτήν την α-νόητη α-σχήμια και α-μορφία, αν δεν υπήρχε εδώ ένα ισχυρό μάθημα.

Επιμένω στα σεμινάρια στη διάκριση μεταξύ του Νεοελληνικού Συστήματος (Κατεστημένου, Ηγετικών Ομάδων, élites) από το ένα μέρος και των ατόμων, της κοινωνίας και της χώρας από το άλλο. Το Σύστημα είναι ουσιαστικά το ίδιο με αυτό που ονομάτισε έτσι η καταπιεζόμενη κοινωνία στην τελευταία περίοδο του Όθωνα (από εκεί πήρα τον όρο): το συνθέτουν κρατικισμός, πελατειακός προστατευτισμός, ανίκανη γραφειοκρατία, γενικευμένη θεσμική ανεπάρκεια και παράλυση για χρήσιμο έργο, οικονομική φεουδαρχία, «επισημισμός», καρεκλοκρατία και μεγαλοϊδεατισμός, πατριωτικός εθνικισμός και όλα τα παρατράγουδα που οδηγούν σε επανειλημμένες εθνικές συμφορές (σαν την τωρινή).

Η κοινωνία στην Ελλάδα είναι πιο προχωρημένη από το Σύστημα του Νεοελληνισμού, πιο ικανή από τις élites της σε όλους τους τομείς. Γι' αυτό πρέπει να αποτινάξουμε το νέκρωμα από πάνω μας, να τελειώσουμε με τον τελειωμένο Νεοελληνισμό με μια Επανάσταση σπουδαιότερη από αυτήν του 1821 – μια τελεσιουργό Επανάσταση δημιουργίας εξ αρχής δομών, θεσμών, ιδεών, αξιών που να αντανakλούν τους γνήσιους χαρακτήρες του Ελληνισμού και της κοινωνίας μας και να συντονίζονται με το Άνυσμα της Ιστορίας στο μεγαλοδύναμο Νυν, όχι να πιθηκίζουν τα αλλότρια και τα παρωχημένα.

Η κοινωνία της ικανότητας πρέπει να απαλλαγεί από την Ηγετική της Αναξιοκρατία, για να πάει μπροστά η χώρα. Το διακύβευμα δεν είναι πόσος ακριβώς θα είναι ο τόκος του δανεισμού!

Συγκρίνοντας μικρά με μεγάλα και τοπικά με εθνικά, σας επισημαίνω μια τοπική ιστορία

που δείχνει το μέγεθος της απόστασης μεταξύ αθέσμητης κοινωνίας ατόμων και των επίσημων θεσμών της και διαπομπεύει επίσης τον τρόπο που οι θεσμοί και οι ταπεινές ή υψηλές élites της ανικανότητας στη χώρα μας καταπιέζουν τα άτομα και την κοινωνία, ενώ υπάρχουν για να τα εξυπηρετούν. Αποδεικνύει η ιστοριούλα με συγκεκριμένο τρόπο αυτά που συζητούμε στα σεμινάρια.

ΙΣΤΟΡΙΑ

Μια τοπική ερασιτεχνική ομάδα ηθοποιών, με μακρά προσπάθεια και ποικίλες συνθήκες, έφθασε να δώσει ένα πολύ καλό δείγμα θεατρικής τέχνης στην Πάτρα παίζοντας τον «Θάνατο του Εμποράκου» (a miser!) του Άρθουρ Μίλλερ στο τέλος της προηγούμενης χρονιάς. Η παράσταση ήταν πολύ πιο σωστή και επαγγελματική όχι μόνο από θεατρικές παραστάσεις στην πόλη επισήμων, ημιεπισήμων και ανεπισήμων φορέων, όχι μόνο από τον ανεκδιήγητο ερασιτεχνισμό της παράστασης του ίδιου έργου που έδωσε στις αρχές του έτους «μεγάλος και ονομαστός» (φευ!) Αθηναϊκός θίασος – αλλά ήταν γενικά μια σοβαρή ερμηνεία ενός σημαντικού έργου της σύγχρονης δραματουργίας με απόλυτα κριτήρια. Θέλοντας να εξάρω το γεγονός του τι μπορούν να κάνουν τα άτομα αν αφεθούν να δράσουν ελεύθερα με το ένστικτο και την ευαισθησία τους, έγραψα λεπτομερή κριτική του έργου και της παράστασης υπό τον τίτλο «Μια Υποδειγματική Θεατρική Παράσταση. Φως στο σκοτεινό καλλιτεχνικό τοπίο της Πάτρας» (Attachment 1). Δημοσιεύθηκε στην «Πελοπόννησο» της 10ης Ιανουαρίου 2010.

Η ίδια βασικά υποκριτική ομάδα, στο ίδιο θέατρο «Αγορά», στην επόμενη παράσταση έπεσε στο θεατρικό ναδίρ! Πρόκειται τώρα για μια «διασκευή» του διηγήματος του Δ. Βικέλα «Η Άσχημη Αδελφή». Αυτήν τη φορά η ομάδα είχε την ατυχία να καθοδηγείται από διασκευάστρια-σκηνοθέτιδα του Νεοελληνικού Συστήματος και με ιδέες του συρμού στο ΝεοΕλληνικό Σύστημα. Και εδώ βλέπουμε ζωντανά τι κάνει το Σύστημα στα άτομα, πως τα ευνουχίζει από το γόνιμό τους! Έγραψα λοιπόν λόγω της γενικότερης σοβαρότητας της ΝεοΕλληνικής κωμωδίας (!) τη δέουσα αναλυτικώτατη κριτική σε αυτή την παράσταση υπό τον τίτλο: «Επιστροφή στον Θεατρικό Ζόφο: Διασκευές και Πομπές. Η ασχήμια της "Άσχημης Αδελφής"» (Attachment 2). Δημοσιεύθηκε στην «Πελοπόννησο» της 23 και 24 Φεβρουαρίου 2010.

Καιρός πέρασε, και ιδού, εμφανίζονται δύο άρθρα επαινετικά της ασχήμιας (της παράστασης και του ΝεοΕλληνισμού), το ένα στον «Ημερήσιο Τύπο» της 11 Μαρτίου, το άλλο στην «Πελοπόννησο» της 14 Μαρτίου 2010 (κοντά-κοντά ως από συνεννόηση!). Το πρώτο είναι πιο μαζεμένο και επαινεί δίκην αφοσιώσεως (με την αρχαία έννοια). Έπρεπε να το κάνει, γιατί έτσι λειτουργεί το σύστημα. Το δεύτερο είναι υμνητικότερο εξ επί τούτου, και κατ' αυτό ιλαροτραγικά ατυχέστερο. Απάντησα στο πρώτο με επιστολή μου (Attachment 3) που δημοσιεύθηκε στον «Εθνικό Κήρυκα» της 15ης Μαρτίου 2010. Και στο δεύτερο με

κριτική μου υπο τον τίτλο «Η διασκεδαστική βαρύτητα του μηδενικού: έρως ασχημίας» (Attachment 4) που δημοσιεύθηκε στην «Πελοπόννησο» της περασμένης Κυριακής 21ης Μαρτίου 2010.

Η ιστορία είναι τυπική του πώς καπελώνονται από το Νεοελληνικό Σύστημα οι καλές δράσεις ικανών ατόμων. Πώς δεν αφήνονται να αναπτυχθούν και να δημιουργήσουν αναγωγική ροπή, θετική δυναμική ανάταξης και ανύψωσης, κατάσταση ανατρεπτική του νεκρώματος. Και πώς αλληλοϋπο-στηρίζονται οι μετέχοντες στις παρέες του κατεστημένου (και κατεστημένου αντι-κατεστημένου) συστήματος.

Να τι πρέπει να ξεφορτωθούμε.

Και μπορούμε. Εξαρτάται από εμάς, τα άτομα και την κοινωνία μας να πετάξουμε από πάνω μας το άψυχο κουφάρι. Είναι γεγονός ότι ο Νεοελληνισμός και το Νεοελληνικό σύστημα έχουν επιδείξει ιδιότητες «επιβίωσης» του μηδενικού. Αλλά αυτό έγινε με επίκληση διάφορων «Δήθεν» αφ'ενός και με την πολιτιστική ταπείνωση και πελατειακή εξαχρείωση μερών της κοινωνίας αφ'ετέρου. Τώρα όμως τα Δήθεν καταρρέουν. Το ον αναδύεται. Και το πελατειωθέν μέρος της κοινωνίας αντιλαμβάνεται πλέον ότι πολύ περισσότερο και βαθύτερα βλάφθηκε παρά ωφελήθηκε από την προστατευμένη ανελευθερία του. Κατήντησε άχρηστο. Και θέλει να παίξει ρόλο.

Ο άνθρωπος είναι από την φύση του δημιουργός.

Την Επανάσταση των Δημιουργών θα κάνουμε.

Μια τοπική ερασιτεχνική ομάδα ηθοποιών, με μακρά προσπάθεια και ποικίλες συνθήκες, έφθασε να δώσει ένα πολύ καλό δείγμα θεατρικής τέχνης στην Πάτρα παίζοντας τον «Θάνατο του Εμποράκου» (a misnomer!) του Άρθουρ Μίλλερ στο τέλος της προηγούμενης χρονιάς. Η παράσταση ήταν πολύ πιο σωστή και επαγγελματική όχι μόνο από θεατρικές παραστάσεις στην πόλη επισήμων, ημιεπισήμων και ανεπισήμων φορέων, όχι μόνο από τον ανεκδιήγητο ερασιτεχνισμό της παράστασης του ίδιου έργου που έδωσε στις αρχές του έτους «μεγάλος και ονομαστός» (φευ!) Αθηναϊκός θίασος – αλλά ήταν γενικά μια σοβαρή ερμηνεία ενός σημαντικού έργου της σύγχρονης δραματουργίας με απόλυτα κριτήρια. Θέλοντας να εξάρω το γεγονός του τι μπορούν να κάνουν τα άτομα αν αφεθούν να δράσουν ελεύθερα με το ένστικτο και την ευαισθησία τους, έγραψα λεπτομερή κριτική του έργου και της παράστασης υπό τον τίτλο «Μια Υποδειγματική Θεατρική Παράσταση. Φως στο σκοτεινό καλλιτεχνικό τοπίο της Πάτρας» (Attachment 1). Δημοσιεύθηκε στην «Πελοπόννησο» της 10ης Ιανουαρίου 2010.

Η ίδια βασικά υποκριτική ομάδα, στο ίδιο θέατρο «Αγορά», στην επόμενη παράσταση έπεσε στο θεατρικό ναδίρ! Πρόκειται τώρα για μια «διασκευή» του διηγήματος του Δ. Βικέλα «Η Άσχημη Αδελφή». Αυτήν τη φορά η ομάδα είχε την ατυχία να καθοδηγείται από διασκευάστρια-σκηνοθέτιδα του Νεοελληνικού Συστήματος και με ιδέες του συρμού στο ΝεοΕλληνικό Σύστημα. Και εδώ βλέπουμε ζωντανά τι κάνει το Σύστημα στα άτομα, πως τα

ευνουχίζει από το γόνιμό τους! Έγραψα λοιπόν λόγω της γενικότερης σοβαρότητας της ΝεοΕλληνικής κωμωδίας (!) τη δέουσα αναλυτικώτατη κριτική σε αυτή την παράσταση υπό τον τίτλο: «Επιστροφή στον Θεατρικό Ζόφο: Διασκευές και Πομπές. Η ασχήμια της "Άσχημης Αδελφής"» (Attachment 2). Δημοσιεύθηκε στην «Πελοπόννησο» της 23 και 24 Φεβρουαρίου 2010.

Καιρός πέρασε, και ιδού, εμφανίζονται δύο άρθρα επαινετικά της ασχήμιας (της παράστασης και του ΝεοΕλληνισμού), το ένα στον «Ημερήσιο Τύπο» της 11 Μαρτίου, το άλλο στην «Πελοπόννησο» της 14 Μαρτίου 2010 (κοντά-κοντά ως από συνεννόηση!). Το πρώτο είναι πιο μαζεμένο και επαινεί δίκην αφοσιώσεως (με την αρχαία έννοια). Έπρεπε να το κάνει, γιατί έτσι λειτουργεί το σύστημα. Το δεύτερο είναι υμνητικότερο εξ επί τούτου, και κατ' αυτό ιλαροτραγικά ατυχέστερο. Απάντησα στο πρώτο με επιστολή μου (Attachment 3) που δημοσιεύθηκε στον «Εθνικό Κήρυκα» της 15ης Μαρτίου 2010. Και στο δεύτερο με κριτική μου υπο τον τίτλο «Η διασκεδαστική βαρύτητα του μηδενικού: έρως ασχημίας» (Attachment 4) που δημοσιεύθηκε στην «Πελοπόννησο» της περασμένης Κυριακής 21ης Μαρτίου 2010.

Η ιστορία είναι τυπική του πώς καπελώνονται από το Νεοελληνικό Σύστημα οι καλές δράσεις ικανών ατόμων. Πώς δεν αφήνονται να αναπτυχθούν και να δημιουργήσουν αναγωγική ροπή, θετική δυναμική ανάταξης και ανύψωσης, κατάσταση ανατρεπτική του νεκρώματος. Και πώς αλληλοϋπο-στηρίζονται οι μετέχοντες στις παρέες του κατεστημένου (και κατεστημένου αντι-κατεστημένου) συστήματος.

Να τι πρέπει να ξεφορτωθούμε.

Και μπορούμε. Εξαρτάται από εμάς, τα άτομα και την κοινωνία μας να πετάξουμε από πάνω μας το άψυχο κουφάρι. Είναι γεγονός ότι ο Νεοελληνισμός και το Νεοελληνικό σύστημα έχουν επιδείξει ιδιότητες «επιβίωσης» του μηδενικού. Αλλά αυτό έγινε με επίκληση διάφορων «Δήθεν» αφ' ενός και με την πολιτιστική ταπείνωση και πελατειακή εξαχρείωση μερών της κοινωνίας αφ' ετέρου. Τώρα όμως τα Δήθεν καταρρέουν. Το ον αναδύεται. Και το πελατειωθέν μέρος της κοινωνίας αντιλαμβάνεται πλέον ότι πολύ περισσότερο και βαθύτερα βλάφθηκε παρά ωφελήθηκε από την προστατευμένη ανελευθερία του. Κατήντησε άχρηστο. Και θέλει να παίξει ρόλο.

Ο άνθρωπος είναι από την φύση του δημιουργός.

Την Επανάσταση των Δημιουργών θα κάνουμε.